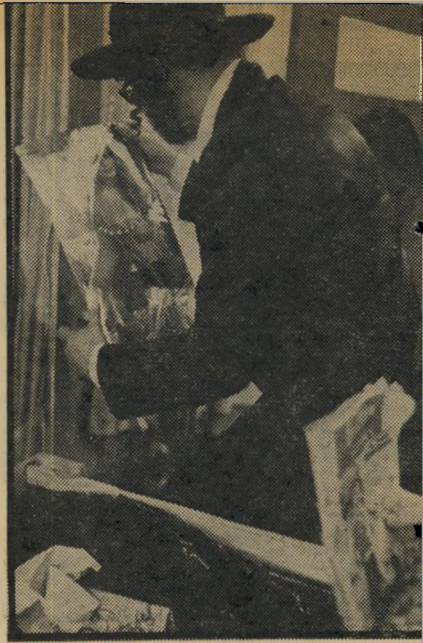

**משרד החינוך והתרבות העניק רבבות
ל"י להפקת הסרט „הבננה השחורה”
שמשרד הפנים אוסר את הקרנתו**

מכופפי הבנות

החסידי יוס'לה, המגולם באופן מיקצועי על ידי מהנדס המסרם להזדהות בשמו והמטיף להיקרא, בסרט יוס'לה יוסלביץ', מציץ בפלייבוי.

הבמאי בנימין חיים, שערך את סרטו הבננה השחורה כי שהוא ניזון משך שנים מלחם ומים, טוען כי הצנזורה הורסת אותו מבחינה כלכלית.

קומריות סלפסטיק עיברית ראי שונה מזה אלפיים שנה. זה מה שהבטיח הבמאי מפיק'הסרטיאיי-עורך בנימין חיים, לכל מי שהתעניין — במשך חמש השנים האחרונות — בגורל סרטו, הבננה השחורה. שכן סרט זה לא זכה במנתיגורלו של סרט רגיל. דומה שמשך כל חמש השנים שבהן צולם ונערך, עברו הסרט ויוצרו תלאות אינספור עד שזכה הסרט, סוף-סוף, לפני כהודשיים, שידפסו עליו הכותרות ושאיביו-מולידו יקום מעם מכותה העריכה ויאמר: „תם ונשלם. הסרט מוכן.”

אולם, במהרה הסתבר כי בכך לא הגיע הקץ לייסוריה של הבננה השחורה. יוצרה, בנימין חיים, טוען כי המועצה-הליברלית-סלטיס-ומחוזת אינה מאשרת את סרטו, התמים לכאורה, להקרנה לפני הציבור. תחילתו של הסרט בתסריט שהגיש בנימין חיים למועצה-לתרבות-ולאמנות, ובי מענק בסך 180 אלף לירות שבו זכה מטעם המועצה, כפרס על התסריט המקורי ביו"תר שהוגש בשנת 1971.

„אתה תעשה קולנוע!”

בנימין חיים, יליד הודו, הגיע לניו-יורק בהיותו בן 16. את הקאריירה האמריקאית שלו החל כמהנדס דווקא אולם לדבריו, הסבתו המיקצועית נבעה מתופעה מטאפיסית. יום אחד ישב, לטעמי

נתו, במישרדו שבאחד ממגרדי-השחקים של מנהאטן, השקיף לרחוב וחש לפתע מין תחושה מוזרה של אסיר בכלוב. הוא קם, עזב על-מנת שלא לשוב עוד. הוא הלך אל התיאטרון. למד אצל הבמאי-שחקן הישראלי היושב באמריקה, בנימין צמח (המשתתף בסרט הבננה השחורה בתפקיד במאי הדיבוק), למד פנטומימה אצל מרסל מארסו בפאריס והיה חבר התיאטרון החי. ושוב עשה הסבה: לקולנוע.

היתה זו מאיה דארין, מי שנחשבת כנביאת הקולנוע האוונגרדי שאמרה לו, יום אחד: „אתה תעשה קולנוע.” ובנימין חיים מודה בכל פה כי גם בדבריה של מאיה דארין ראה סימן מטאפיסי, כיוון ש„היא היתה מכשפה, ומשום כך הרגשתי שהיא שלחה והאמנתי בה.” הוא אומר.

הוא יצר כעשרה סרטים קצרים, ואז החליט לעלות ארצה, על-מנת לקדם את תעשיית הקולנוע הישראלית.

ישראל האירה לו פנים. הוא זכה במענק הנכבד, אולם ב-180 אלף הלירות לא היה די כדי להגשים את חלומו לעשות סרט באורך מלא. חסרו לו עוד כ-300 אלף לירות כדי להתחיל ביוס-הצילומים הראשון, והוא הגה רעיון מקורי. הוא החל מפיץ מניות בנות 200 לירות האחת, שהביטיחו לבעליהן אחוז יחסי מרווחי-הסרט העתיד להיות מצולם.

השחקנים בסרט שכולם, ללא יוצא מן הכלל, אינם מיקצועיים, עבדו גם הם ללא תמורה כספית, כשגם להם הובטח אחוז (המשך בעמוד 34)

הכלה במיקווה אף היא סצינת-עידום בסרטו של בנימין חיים, ג'ניה פיירמן (משמאל) מגלמת את דמותה של הרבנית, המדריכה את הכלה החסודה אורנה אולשן (מימין) לטבול במימי המיקווה ולהיטהר.

סכס לעניים, כך ניתן לכנות את סצינות-המין בסרטו של בנימין חיים. בתמונה שוכבת הכלה אורנה אולשן על שפת הים, ויוס'לה החסידי חולץ לה שד. ישראלים אחרים נראו כבר סצינות-עידום נועזות הרבה יותר. ברשימים

השוטרים באים אל אולם קולנוע רויאל בתל-אביב, שבו נערכה ביום השישי האחרון הקרנת-חינם לכל המעוניין של הבננה השחורה, וכותבים דו"ח לבנימין חיים (משמאל) על הקרנת סרט בתל-חוקי.